

vyklou odměnou nádražnímu skladníkovi. Zmateční stížnost je v nepravu. Již v rozhodovacích důvodech odmítá se obdobná námitka stěžovatelova případnou právní úvahou, že slovo »koupě« v §u 477 tr. zák. nelze vykládati v omezeném smyslu §u 1053 obč. zák., nýbrž že ve smyslu trestního zákona nutno považovati každé úplatné na se převedení věci podezřelého za koupi a toho, kdo věc takovou na sebe převedl, za kupitele. Právem podřadil proto nalézací soud skutkové podstatě přestupku dle §u 477 tr. zák. čin stěžovatelův, který dle rozsudkového zjištění jednak hoblíky převedl na sebe jako náhradu za ztracený kmín, jednak W-ovi za to, že mu ony hoblíky poslal, dal 50 Kč odměny, neboť takto hoblíky převedl na sebe úplatně, tudíž je ve smyslu §u 477 tr. zák. koupil. Tvrzením, že stěžovatel oněch 50 Kč dal W-ovi mnohem později jako obvyklou odměnu, ocitá se zmateční stížnost v rozporu se skutkovým zjištěním rozsudkovým, dle něhož dal stěžovatel W-ovi uvedenou částku potom, když W., poslav mu bednu hoblíků, ke stěžovateli přišel a ten mu na jeho dotaz odpověděl, že hoblíky obdržel. Tím zjišťuje rozsudek zcela jasně souvislost mezi posláním hoblíku W-em stěžovateli a výplatou oněch 50 Kč stěžovatelem W-ovi, kterou popírá zmateční stížnost.

Čís. 1460.

Pojem »lidí domácích« (§ 83 tr. zák.). Náležejí sem též ti, jimž držitel domu (bytu) poskytl útočiště ve svém domě, do něhož se utekli před hrozícím jim nebezpečím.

(Rozh. ze dne 19. ledna 1924, Kr II 556/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 13. srpna 1923, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinými zločinem nedokonaného veřejného násilí dle §§ů 8 a 83 tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost shledává zmatek čís. 5 §u 281 tr. ř. v tom, že rozsudek nezjišťuje, kteří to byli domácí lidé, na nichž chtěli stěžovatelé — jak jím rozsudkový nález dává za vinu — spáchatí násilí. Lze ponechat stranou, že výtku nepoukazuje k formální vadnosti některého soudního výroku o skutečnostech, ale k tomu, že zákonný znak »lidé domácí« není rozsudkem rozveden na konkrétní skutkové okolnosti, s ním se srovnávající, takže výtku poukazuje věcně ku zmatku čís. 9 a). Neboť slova »na lidech domácích«, v rozsudkovém nálezu obsažená, vztahují se zřejmě na svědky Petra G-u a Albise K-a a jsou opodstatněna skutečnostmi, v rozhodovacích důvodech zjištěnými, že svědci našli u K-ů útočiště. Že nalézací soud touto větou předpokládá, že manželé K-ovi poskytli svědkům útočiště a ochranu ve svém příbytku, plyne z dalších vět rozhodovacích důvodů, že Marie K-ová vytlačila stěžovatele ze svého bytu a že pouze vystrčením a přivřením dveří (man-

želi K-ovými) bylo zabráněno násilí, stěžovateli na G-ovi a K-ovi zamýšlenému. Ovšem namítá stížnost dle čís. 9 písm. a) Šu 281 tr. ř., že lidmi domácími stávají se osoby teprve ubytováním trvalým nebo přechodným, tímto však pouze, není-li čistě nahodilé, nýbrž zakládá se na smluvním nebo podobném poměru. Stížnost jest na omylu. Pojem lidí domácích dle Šu 93 tr. zák. je širším než pojem společníků domácnosti, jaký vztyčuje trestní zákon v §Sech 176 odstavec druhý písm. b), 210, 281, 395, 504, a vztahuje se na veškeré osoby, jež se trvale nebo přechodně zdržují v domě (bytě), do něhož bylo bezprávně vtrhnuto, zdržují-li se tam se svolením osoby, jež je v klidné držbě domu (bytu), neb jejího zástupce. Pro obor druhé věty Šu 83 tr. zák., která čelí jakémukoliv svémocnému, vůli držitele domu nebo bytu se příčícímu nakládání osobami nebo věcmi v cizím pro pachatele domě nebo bytu, nelze z pojmu lidí domácích vyloučiti ani osoby, jež držitel domu nebo bytu vzal do své ochrany a tím do ochrany domovního klidu, poskytnuv jim útočiště ve svém domě (bytu), do něhož utekli před hrozícím jim nebezpečím. Tento předpoklad jest — jak dovozeno — napadeným rozsudkem zjištěn, takže nalézací soud právem počítá svědky G-u a K-a k domácím lidem manželů K-ových.

Čís. 1461.

Pokud požívá orgán pohraniční finanční stráže ochrany Šu 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. ledna 1924, Kr I 489/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Antonína R-a a Františka H-a do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 4. května 1923, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle Šu 81 tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 10, správně čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., zmateční stížnost především namítá, že rozsudek neprávem spatřuje ve finančním strážmistru Antonínu H-ovi, který neměl na sobě ani služebního stejnokroje ani služebních odznaků, zejména nenesl poboční zbraně, osobu, chráněnou ustanovením Šu 68 tr. zák., v zápětí snaží se však zejména vzbuditi pochybnosti v tom směru, zda obžalovaní věděl, že mají co činiti s finančním orgánem, konajícím službu. Zmateční stížnost je v obojím směru neodůvodněnou. Rozsudek zjišťuje o strážmistru H-ovi, že byl v stejnokroji, což vyhovuje ustanovení Šu 7 nařízení vlády republiky Československé ze dne 17. ledna 1920, čís. 40 sb. z. a n. (ku provedení zákona ze dne 12. prosince 1919, čís. 28 sb. z. a n. z roku 1920), že se služba pohraniční finanční stráže koná ve stejnokroji. Ostatně šlo by tu zajisté o lhotejnou okolnost pro posouzení otázky, zda se strážmistr H. nacházel ve výkonu služby, ježto usta-